ഭാഷാ ദീപിക (ഭാഗം III)

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

ഭാഷാ ദീപിക (ഭാഗം III)
G. Sankara Kurup
(Malayalam: Article)

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Cover: A composite imaginary view of Japan a painting.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

കവി ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് പിറന്ന വ്യാകരണ പുസ്തകം

—സക്കറിയ

ഹൈസ്കൂളിലാണ് (1958–61) "ഭാഷാ ദീപിക" ആദ്യം എന്റെ കയ്യിലെത്തുന്നത്. വ്യാകരണം എനിക്കിഷ്ടമായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. വൃത്തശാസ്ത്രവും അതു പോലെതന്നെ. പൂവത്തിങ്കൽ ചാക്കോ സാറും തോമാ സാറും (തോമാ സാറിന്റെ വീട്ടുപേർ മറന്നുപോയി—വീട്ടുപേർ ചേർത്താണ് സാറന്മാർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.) ആണ് മലയാളം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്—സുന്ദരമായി, സുഗമമായി, ലളിതമായി. പഠിക്കാനുള്ള വ്യാകരണത്തിനപ്പുറത്ത് ഞാൻ "ഭാഷാ ദീപിക"യിൽ കാടുകയറി വായിക്കും. കാരണം ജി ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് എല്ലാം വിശദീകരിച്ചത്—കൊച്ചു കൊച്ചു രത്നക്കല്ലുകൾ പോലെ തിളങ്ങുന്ന ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലുമുള്ള ഉദ്ധരണികൾ. വായിൽ വെള്ളമൂറുന്ന, മധുര പലഹാരം പോലെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ. 'ആലസ്യമാണ്ട മുഖമൊട്ടു കുനിച്ചു'വും 'അനന്തമജ്ഞാതമവർണ്ണനീയ'വും 'ഉടൻ മഹാദേവിയിടത്തുകൈയി'ലുമെല്ലാം ഞാൻ ആദ്യം കണ്ടെത്തിയത് 'ഭാഷാ ദീപിക'യിലാണ്. അതായിരുന്നു ജിയുടെ മന്ത്രവാദം: കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത വ്യാകരണ നിയമങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഹൃദയഹാരികളും ലളിതങ്ങളുമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് എന്നെപ്പോലെയൊരുവന്റെ തലയിൽ എന്നെന്നേക്കുമായി പതിച്ചു വച്ചു. മാന്ത്രികനായ കവിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം നല്ല ഗദ്യത്തിന്റെയും ഉപാസകനായിരുന്നു. "ഭാഷാ ദീപിക"യിലെ ഗദ്യമെഴുത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗങ്ങളിലെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എന്നെ എത്രമാത്രമാണ് കൊതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്!

ഞാൻ പഠിച്ച പുസ്തകം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. പിന്നീട് 1966-ലാണ് കോട്ടയം എൻ ബി എസിൽ നിന്ന് 'ഭാഷാ ദീപിക' (1 രൂ. 62 പൈ.) 'വൃത്തമഞ്ജരി' (2 രൂ. 25 പൈ.) എന്നിവ വീണ്ടും വാങ്ങിയത് എന്ന് അതിനുള്ളിലിരിക്കുന്ന രസീത് പറയുന്നു. ഞാൻ 'ഭാഷാദീപിക' വല്ലപ്പോഴും എടുക്കും. സ്നേഹ സന്തോഷങ്ങളോടെ മറിച്ചു നോക്കും.

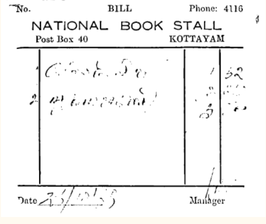
No. BILL Phone: 4116
NATIONAL BOOK STALL
Post Box 40 KOTTAYAM
Date
Manager

ഇങ്ങനെ മലയാളം പഠിക്കാനുള്ള ഒരവസരം പിന്നീട് വന്ന തലമുറകൾക്ക് ലഭിച്ചില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് പരിതപിക്കും. അതിനെപ്പറ്റി ആളുകളോട് പറയണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കും. പക്ഷേ, അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? അപ്പോഴാണ് സായഹ്നയുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്. ഞാൻ അന്നേ ദിവസം തന്നെ 'ഭാഷാ ദീപിക' എടുത്തു കൊടുത്തു: നിങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്ര വായനാമേഖലയിലേയ്ക്ക് ഇതിനെയും കൂടി പ്രവേശിപ്പിക്കുക. ഇങ്ങനെയും ഹൃദയത്തിൽ തൊടുന്ന, കവി ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് പിറന്ന, ഒരു വ്യാകരണ പുസ്തകമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരും തലമുറകൾ അറിയട്ടെ.

ഭാഷാ ദീപിക

രണ്ടാം പുസ്തകം

(ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസുകളിലേക്ക്)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

ഗവൺമെന്റിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം രചിച്ചത്.

PUBLISHED BY

THE GOVERNMENT OF TRAVANCORE–COCHIN

1955

വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ നിന്നു നിയമിച്ച കമ്മിറ്റി പുതിയ പാഠപദ്ധതി അനുസരിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഭാഷാ ദീപിക ഒന്നും രണ്ടും പുസ്തകങ്ങൾ. ഒന്നാം പുസ്തകം പ്രൈമറി സ്കൂളുകളിലെ ഉയർന്ന ക്ലാസുകളിലേക്കും മിഡിൽ സ്കൂളുകളിലേക്കും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്; രണ്ടാം പുസ്തകം ഹൈ സ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിലേക്കും. ഒന്നാം പുസ്തകം ശ്രീ. ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻ പിള്ളയും രണ്ടാം പുസ്തകം ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പുമാണ് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. രണ്ടു പുസ്തകവും കമ്മിറ്റി പരിശോധിച്ച് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്.

—ഗ്രന്ഥകാരൻ

11

പ്രകൃതിയും പ്രത്യയവും

1. മ്, ഉ, യ്, അ, ല്, ഈ ധ്വനികൾ അർത്ഥമില്ലാത്തവയാണ്; എന്നാൽ ഇവ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ‘മുയൽ’ എന്ന ശബ്ദം അർത്ഥയുക്തമാകുന്നു. ഒരു മൃഗത്തെയാണല്ലോ പ്രസ്തുത ശബ്ദം കുറിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ അർത്ഥഹീനങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്ന് അർത്ഥയുക്തമായ ശബ്ദമാകുന്നതാണ് പ്രകൃതി. മ് + അ + ല് + അ ഈ നാലുവർണ്ണം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ‘മലയെന്ന ശബ്ദം’ പ്രകൃതിയാകുന്നു. പ്രകൃതികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പദങ്ങളായി പ്രയോഗിക്കാവുന്നവയാണ്.

അഭ്യാസം ൨൧

i. താഴെ ചേർത്തിട്ടുള്ള വർണ്ണങ്ങളുടെ യോഗം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രകൃതികൾ ഏവ?

(1) ക് + ആ + യ് + അ + ൽ.
(2) മ് + ഉ + ള് + അ + ക് + ഉ്.
(3) ക് + ഉ + ത് + ഇ + ര് + അ.
(4) ച് + ഇ + ര് + അ + ട് + ട് + അ.

ii. വർണ്ണങ്ങളാക്കി വിഭജിക്കുക:-

ഇലവ്, ഉലക്, പറവ, കരിമ്പ്, കാതൽ.

2. ‘താമര’, ‘തണ്ടു്’ ഈ രണ്ടുപ്രകൃതികളുടേയും അർത്ഥം ഓരോ വസ്തുവാകുന്നു. ഇവ ദ്രവ്യനാമങ്ങളാണ്. ഈ രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാവണമെങ്കിൽ, ‘താമരയുടെ തണ്ടു്’ എന്നു പറയണം. ക്രിയയുടെ മൂലഭൂതമായ ശബ്ദത്തിനു ധാതുവെന്നാണ് പറയുക. ‘പോ’, ‘പാട്ടു്’ മുതലായ ധാതുക്കൾ ഓരോ വ്യാപാരത്തെക്കുറിക്കുന്നു. കാലം മുതലായ അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ കുറിക്കുവാൻ ധാതുക്കളുടെ രൂപത്തിലും മാറ്റം വരുത്തും. ‘പോവുന്നു’, ‘പോവും’, ‘പോയി’ ഇങ്ങനെയുള്ള പല രൂപങ്ങൾ നോക്കുക. പ്രകൃതിയുടേയും ധാതുവിന്റേയും രൂപത്തിൽ ഇങ്ങനെ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനു ചേർക്കുന്ന ശബ്ദമാണ് പ്രത്യയം. ‘പോ’ എന്ന ധാതുവിൽ ഉന്നു, ഉം, ഇ, എന്നീ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നാണ് വർത്തമാനം, ഭാവി, ഭൂതം, ഈ അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ കലർന്ന പോവുക, പോവും, പോയി എന്നീ ക്രിയാപദങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതു്. ‘മല’ എന്ന പ്രകൃതിയോട്ട് ‘കൾ’ എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ‘മലകൾ’ എന്ന രൂപം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇൽ, ഉടെ, ആൽ, ക്കു് മുതലായ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ മലയിൽ, മലയുടെ, മലയാൽ, മലയ്ക്കു് ഇത്യാദി രൂപങ്ങൾ ഉളവാകും.

അഭ്യാസം ൨൨

I പ്രകൃതി പ്രത്യയങ്ങൾ വേർതിരിച്ചെഴുതുക:-

പുഴയുടെ, പുഴകളുടെ; ആറ്റിൽ, ആറുകളിൽ; തലയ്ക്കു്, തലകൾക്കു്; വാനമേ, ഓമനേ; രാമനെ, സീതയെ.

II ധാതുക്കളും പ്രത്യയങ്ങളും വേർതിരിച്ചെഴുതുക:-

വരുന്നു, വരും; മുങ്ങി, മുങ്ങും; വാഴട്ടെ, വാഴണം, വാഴും; തൊഴുവാൻ, തൊഴുതു, തൊഴൽ.

3. ചില പ്രകൃതികളോടും ധാതുക്കളോടും പ്രത്യയം ചേരാനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അവയ്ക്കു നടുക്കു് ഇടനില വരാറുണ്ടു്. ‘നാട്ടു്’ എന്ന പ്രകൃതിയോട്ട് ‘കൽ’ എന്ന പ്രത്യയം നേരിട്ടുചേർന്നല്ല പദമാകുന്നതു്. ‘ഇൻ’ ഇടനിലയായി വന്നതിനു ശേഷമാണ് പ്രത്യയയോഗം. നാട്ട് + ഇൻ + കൽ ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിയും, ഇടനിലയും പ്രത്യയവും ചേർന്ന് ‘നാടിങ്കൽ’ എന്ന പദമായിത്തീരുന്നു.

വേറെ ഉദാഹരണം:-

രാജാവ് + ഇൻ + ആൽ = രാജാവിനാൽ.
രാജാവ് + ഇൻ + ഓട്ട് = രാജാവിനോട്ട്.

12

ലിംഗം

പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം, നപുംസകലിംഗം

1. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെ ചേതനം, അചേതനം എന്നു രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. കല്ല്, വെള്ളം, വായു മുതലായവയ്ക്കു ജീവനില്ലല്ലൊ. മരത്തിനു ജീവിസാധാരണങ്ങളായ ചില ധർമ്മങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവയേയും ജഡമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചിരുന്നത്. നിർജ്ജീവങ്ങളായ വസ്തുക്കളാണ് അചേതനങ്ങൾ. സജീവവസ്തുക്കൾ ചേതനങ്ങളാകുന്നു. അചേതനങ്ങൾക്കു സ്ത്രീപുരുഷഭേദമില്ല. ചേതനങ്ങൾക്ക് അതുണ്ട്. അചേതനനാമങ്ങളൊക്കെ പുംസ്ത്രീഭേദം കുറിക്കാത്തവയാകയാൽ നപുംസകലിംഗങ്ങളാണ്. ചേതനനാമങ്ങളിൽ പുംസ്ത്വം കുറിക്കുന്നവ പുല്ലിംഗങ്ങളും സ്ത്രീത്വം കുറിയ്ക്കുന്നവ സ്ത്രീലിംഗങ്ങളും ആകുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത പക്ഷിമൃഗാദികളിലും സ്ത്രീപുരുഷഭേദം സാധാരണമായി കണക്കാക്കാറില്ല. തന്മൂലം അവയെക്കുറിക്കുന്ന നാമങ്ങളും നപുംസകലിംഗങ്ങളായിട്ടാണ്, ഗണിച്ചു വരുന്നത്.

2. ഭാഷയിൽ നാമങ്ങളുടെ ലിംഗഭേദം കുറിക്കുന്നതിനു സാധാരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുകയാണ്. താഴെ കാണുന്ന നാമരൂപങ്ങളിൽ നിന്ന് ആ പ്രത്യയങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കാം.

പുല്ലിംഗം: അവൻ, രാമൻ, സുന്ദരൻ
സ്ത്രീലിംഗം: അവൾ, നളിനി, സുന്ദരി
നപുംസകലിംഗം: അത്, മരം, സുന്ദരം

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്ന് 'അൻ' എന്ന പ്രത്യയം പുംസ്ത്വവും, അൾ, ഇ, എന്നീ പ്രത്യയങ്ങൾ സ്ത്രീത്വവും, അം, ത് എന്നിവ നപുംസകത്വവും കുറിക്കുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലൊ. നപുംസകസർവ്വനാമങ്ങളിലാണ് 'ത്' സാധാരണമായി വരുന്നത്. 'അൾ' എന്ന സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയവും സർവ്വനാമങ്ങളിലേ ചേർന്നു കാണുന്നുള്ളൂ. 'മകൾ' എന്ന ശബ്ദം ഈ സാമാന്യ നിയമത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നില്ല. 'ആൾ' എന്ന പ്രത്യയവും സ്ത്രീത്വദ്യോതകമായി ക്രിയകളിൽ വരും.

ഉദാഹരണം:- വന്നാൾ, പോയാൾ

അഭ്യാസം ൨൩

i. താഴെ പറയുന്ന പദങ്ങളിലെ ലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ എടുത്തെഴുതുക:-
   (1) കടം, ചെറുത്, വലുത്, കേമം, സമർത്ഥം.
   (2) മകൾ, മകൻ, അവൻ, അവൾ, സുന്ദരി, പാൽക്കാരൻ, പാൽക്കാരി.

ii. പക്ഷികളേയും മൃഗങ്ങളേയും കുറിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ നപുംസകലിംഗങ്ങളാണെന്നു പറവാൻ എന്താണ് കാരണം?

3. പ്രത്യയങ്ങൾ കൂടാതെ, പുംസ്ത്രീവാചകങ്ങളായ നാമങ്ങൾ ചേർത്തും ചില പദങ്ങളുടെ ലിംഗഭേദം കുറിക്കാറുണ്ട്. ആൺപക്ഷി, പെൺപക്ഷി; പൂവൻകോഴി, പിടക്കോഴി; കൊമ്പനാന, പിടിയാന ഇത്യാദ്യുദാഹരണങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാകുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷഭേദം കുറിക്കുന്നതിനു വെവ്വേറെ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയും കാണാം. അമ്മ, അച്ഛൻ; ആൺ, പെൺ; തന്ത, തള്ള ഇവ അതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്.

4. 'അൻ' എന്ന പ്രത്യയത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ജാതിവാചകങ്ങളായ നാമങ്ങൾക്കു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ 'ത്തി' എന്ന പ്രത്യയം സാധാരണമായിവരും. തട്ടാൻ, തട്ടാത്തി; വേടൻ, വേടത്തി; മുക്കുവൻ, മുക്കുവത്തി മുതലായ രൂപങ്ങൾ നോക്കുക. പുലയൻ, ഇടയൻ, ആയൻ, പറയൻ ഇത്യാദിനാമങ്ങളിൽ സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയമായ 'ത്തി' 'ച്ചി' എന്നായി മാറും. താലവ്യമായ യകാരം അടുത്തിരിക്കുന്നതിനാലാണ് ഈ ആദേശം സംഭവിക്കുന്നത്. 'തമ്പുരാൻ' എന്ന നാമത്തിന്റെ സ്ത്രീലിംഗരൂപം 'തമ്പുരാട്ടി' എന്നാകുന്നു.

5. വേലക്കാരൻ, പണിക്കാരൻ മുതലായ നാമങ്ങളിൽ 'ഇ' എന്നൊ ഇച്ഛാനുസാരം സ്ത്രീലിംഗ സൂചകമായി പ്രത്യയം ചേർക്കാം.

ഉദാ:-

പുല്ലിംഗം	സ്ത്രീലിംഗം
ജോലിക്കാരൻ	ജോലിക്കാരത്തി ജോലിക്കാരി
ചാർച്ചക്കാരൻ	ചാർച്ചക്കാരത്തി ചാർച്ചക്കാരി

6. ഭാഷയിൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ലിംഗഭേദം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അർത്ഥവും ഔചിത്യവും നോക്കിയാണ്. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ലിംഗകല്പനം പലപ്പോഴും കൃത്രിമമാകുന്നു. കഥ, നദി, കല മുതലായവ ആ ഭാഷയിൽ സ്ത്രീലിംഗങ്ങളാണ്. 'കളത്രം' എന്ന വാക്കിന് അർത്ഥം 'ഭാര്യ' എന്നാണെങ്കിലും ആ ശബ്ദം സംസ്കൃതത്തിൽ നപുംസകലിംഗമത്രെ. ഹിന്ദിഭാഷയിൽ നപുംസകലിംഗശബ്ദങ്ങൾ തന്നെയില്ല!

അഭ്യാസം ൨൪

(എ) ഭാഷയിൽ ലിംഗഭേദം കുറിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏതെല്ലാം?

(ബി) ഓരോ ലിംഗത്തിലും പെട്ട പദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചെഴുതുക.

(i) ആലസ്യമാണ്ടു മുഖമൊട്ടു കുനിച്ചു വേർത്ത
ഫാലസ്ഥലം മൃദുകരത്തളിർകൊണ്ടു താങ്ങി
ചേലഞ്ചി മിന്നുമൊരു വെൺകുളിർകൽത്തറയ്ക്കു
മേലങ്ങു ചാരുമുഖി ചാരിയിരുന്നിടുന്നു

(ii) കൊമ്പിന്റെ തുമ്പാൽ കലമാൻ തലോടി.

(iii) ചേട്ടത്തിയുമനുജത്തിയും തങ്ങളിൽ
ചട്ടി കലങ്ങളും കൂടിപ്പകുത്തുപോൽ.

(iv) അനന്തമജ്ഞാതമവർണ്ണനീയ-
മീലോകഗോളം തിരിയുന്ന മാർഗ്ഗം;
അതിങ്കലെങ്ങാണ്ടൊരിടത്തിരുന്നു
നോക്കുന്ന മർത്ത്യൻ കഥയെന്തു കണ്ടു!

(v) ഉടൻ മഹാദേവിയിടത്തു കൈയാ-
ലഴിഞ്ഞ വാർപൂങ്കുഴലൊന്നൊതുക്കി
ജ്വലിച്ച കൺകൊണ്ടൊരു നോക്കുനോക്കി-
പ്പാർശ്വസ്ഥനാകും പതിയോടുരച്ചാൾ.

13

വചനം

1. വസ്തു ഏകമോ അനേകമോ എന്നു വ്യക്തമാക്കാൻ നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദമാണ്, വചനം. മരം, മരങ്ങൾ; മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യർ; പുരുഷൻ, പുരുഷന്മാർ; സ്ത്രീ, സ്ത്രീകൾ; ഈ പദയുഗളത്തിലെ രൂപഭേദം നോക്കുക. മരം, മനുഷ്യൻ, പുരുഷൻ, സ്ത്രീ ഈ നാമങ്ങളിൽ ഓരോന്നും ഓരോ വസ്തുവിനെക്കുറിക്കുന്നു. മരങ്ങൾ, മനുഷ്യൻ, പുരുഷന്മാർ, സ്ത്രീകൾ, ഇവ ബഹുത്വം സൂചിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. സംഭാഷണവിഷയമായ വസ്തുവിന്റെ അനേകത്വം കുറിക്കാൻ അർ, മാർ, കൾ എന്നീ പ്രത്യയങ്ങളാണ് ചേർത്തിരിക്കുന്നത് എന്നു ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകും. ഒന്നിനെ വചിക്കുന്നത് ഏകവചനവും അനേകത്തെ വചിക്കുന്നതു ബഹുവചനവുമാകുന്നു. ഏകവചനത്തിനു പ്രത്യയം വേണ്ട. ബഹുവചനത്തിനാണ് പ്രത്യയങ്ങൾ ഉള്ളത്. അർ, ആർ, കൾ, മാർ ഇവ വസ്തുവിന്റെ ബഹുത്വം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളാകുന്നു.

ഉദാ:-

	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
(i)	പീടിക	പീടികകൾ
	ആന	ആനകൾ
(ii)	മനുഷ്യൻ	മനുഷ്യർ
	ബ്രാഹ്മണൻ	ബ്രാഹ്മണർ
(iii)	പുരുഷൻ	പുരുഷന്മാർ
	പണ്ഡിതൻ	പണ്ഡിതന്മാർ

കൾ, അർ, മാർ, എന്നീ പ്രത്യയങ്ങളാണ്, ബഹുവചനരൂപം നിഷ്പാദിപ്പിക്കുവാൻ, മുകളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. നപുംസകവസ്തുക്കളുടെ ബഹുത്വം ദ്യോതിപ്പിക്കുവാൻ 'കൾ' പ്രത്യയം ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നു പൊതുവെ പറയാം. ചേതനങ്ങളോടും ആ പ്രത്യയം ചേരും. കവികൾ, സ്ത്രീകൾ, വിദ്യാർത്ഥികൾ, മുതലായി അതിന് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ, ഭാര്യകൾ, നമ്പൂതിരികൾ, എന്നൊന്നും പ്രയോഗിക്കരുത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അനാദരദ്യോതകമായിത്തീരും. 'ആർ' എന്ന ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേരുന്ന നാമങ്ങളില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. 'നമ്പൂരാൻ' എന്നു സംഭാഷണഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ആഖ്യാതപദങ്ങളായ ക്രിയകൾക്കും ആഖ്യയ്ക്കും തമ്മിൽ പൊരുത്തം വരുവാൻവേണ്ടി കവിതകളിൽ ഈ പ്രത്യയം ചേർത്തുകാണും. 'വന്നാർ സുരന്മാർ വസുദേവപുത്രനായ്—വളർന്ന ലക്ഷ്മീപതിയെപ്പുകഴ്ത്തുവാൻ', എന്ന പദ്യാർദ്ധത്തിലെ ആഖ്യ 'സുരന്മാർ' ആണല്ലൊ. ആ പദം ബഹുവചനമാകുന്നു. അതിനാൽ പൊരുത്തത്തിനുവേണ്ടി ആഖ്യാതത്തിൽ 'ആർ' എന്ന ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പദ്യത്തിലും നിയതമല്ല. ഗദ്യത്തിലും വാമൊഴിയിലും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

2. 'വേടർ', 'വേടന്മാർ', ഈ രണ്ടു ബഹുവചനരൂപങ്ങളുടെ അർത്ഥസ്വഭാവത്തിൽ അല്പം അന്തരമുണ്ട്. ആദ്യത്തേതു 'വേട'വർഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ വേർതിരിക്കാതെ പറയുന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തേതിൽ ആ വർഗ്ഗത്തിലെ പുരുഷന്മാരെ മാത്രമേ പെടുത്തുന്നുള്ളു. സ്ത്രീകളുടേയോ പുരുഷന്മാരുടേയോ മാത്രം അനേകത്വം കുറിക്കുന്നതു സലിംഗ ബഹുവചനം. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് അനേകത്വം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത് അലിംഗബഹുവചനം.

ഉദാ:-

(i) അലിംഗബഹുവചനം

വേടർ, ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, മുക്കുവർ, മക്കൾ

(ii) സലിംഗബഹുവചനം

വേടന്മാർ, പുരുഷന്മാർ, നമ്പൂതിരിമാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, നാഗരികന്മാർ, ഗ്രാമീണന്മാർ, സ്ത്രീകൾ.

'അർ', അലിംഗബഹുവചനപ്രത്യയമാണെന്നും 'മാർ' സലിംഗബഹുവചന പ്രത്യയമാണെന്നും സാമാന്യമായി പറയാം. ഈ വിധി അനുസരിക്കാത്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ദമ്പതിമാർ അലിംഗബഹുവചനമാണല്ലൊ. 'പുരുഷരിളകിടും പണം, പ്രതാപം' എന്ന പദ്യപാദത്തിലെ 'പുരുഷർ' സലിംഗബഹുവചനം തന്നെയാണ്.

3. അ, ഇ, എ, എന്നീ സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങളിൽ നപുംസകബഹുവചനപ്രത്യയമായി വരുന്നത് 'അ' എന്ന അക്ഷരമാണ്. അവ, ഇവ, എവ, ഏവ, ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കാം. അവകൾ, ഇവകൾ എന്നെല്ലാം പ്രയോഗിക്കുന്നത് അസാധുവാകുന്നു. ബഹുത്വം കാണിക്കാൻ രണ്ടു പ്രത്യയം വേണ്ടല്ലോ.

4. ശങ്കരാചാര്യർ, ഭീഷ്മർ, ദ്രോണർ, തമ്പ്രാക്കൾ, എന്നൊക്കെ ബഹുത്വവിവക്ഷയില്ലാത്ത പദങ്ങളിൽ ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേർക്കാറുണ്ട്. അനേകത്വമല്ല, ആദരാർഹത്വമാണ്, ഈമാതിരി ബഹുവചനരൂപങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. ബഹുമാനം ദ്യോതിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായി പ്രയോഗിക്കുന്ന ബഹുവചനം പൂജകം ആകുന്നു. അലിംഗം, സലിംഗം, പൂജകം എന്നിങ്ങനെ ബഹുവചനങ്ങളെ മൂന്നിനമായി വേർതിരിക്കാം എന്ന് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായിരിക്കുമല്ലൊ. 'മിത്രമേ, നിങ്ങൾ എനിക്കു ചെയ്ത ഉപകാരം ഞാൻ മറക്കുകയില്ല'—ഈ വാക്യത്തിലെ 'നിങ്ങൾ' എന്ന സർവ്വനാമബഹുവചനം ബഹുത്വമല്ല, പൂജ്യത്വമാണ് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. 'വിദ്യാർത്ഥികളേ, നിങ്ങളുടെ കൈകളിലാണ് രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവി'—ഈ വാക്യത്തിലാകട്ടെ, 'നിങ്ങളുടെ' എന്ന സർവ്വനാമം ശ്രോതാക്കളുടെ ബഹുത്വമേ കാണിക്കുന്നുള്ളു.

അഭ്യാസം ൨൫

എ. താഴെകൊടുക്കുന്ന ബഹുവചനരൂപങ്ങൾ സലിംഗം, അലിംഗം, പൂജകം, ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളുള്ളതിൽ ഏതിൽ പെടുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കുക.

(i) ശിശുക്കൾ, തമ്പുരാക്കൾ, താങ്കൾ, മക്കൾ, കുരുക്കൾ.

(ii) വൈശ്യർ, അവർ, അവർകൾ, വാര്യർ, നമ്പൂരാർ, മഹാദേവർ, വാദ്ധ്യാർ, സ്വാമിയാർ.

(iii) ദമ്പതിമാർ, ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, ഭാഗ്യവാന്മാർ.

ബി. നാം, നിങ്ങൾ, അവർ, ഈ പദങ്ങൾ ബഹുത്വം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയായും ബഹുമാനം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയായും വരാം എന്ന് ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു് തെളിയിക്കുക.

സി. 'കൾ' പ്രത്യയം കേവലബഹുത്വവും അനാദരവും ആദരവും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതിനു ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടെന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളാൽ സ്പഷ്ടമാക്കുക.

14

വിഭക്തി

1. ലിംഗവും വചനവും കുറിക്കുന്നതിനു നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാമത്തിനു ക്രിയകളോടും നാമത്തോടുമുള്ള ബന്ധം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അതിൽ വരുത്തുന്ന മാറ്റത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നത്. 'പൂക്കൾ', 'പരിമളം' എന്നു രണ്ടു പദങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം സ്പഷ്ടമാവുകയില്ല. 'പൂക്കളുടെ പരിമളം', 'സൂര്യന്റെ പ്രകാശം', 'വഴിയുടെ വക്ക്', ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചാൽ പദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ബോധ്യമാവുകയും ചെയ്യും. 'പൂക്കൾ', 'വഴി', ഈ നാമപദങ്ങളോട് 'ഉടെ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താണ്, യഥാക്രമം പരിമളത്തിനും വക്കിനും അവയോടുള്ള ബന്ധം വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. 'സൂര്യൻ' എന്ന പദത്തിലും ആ പ്രത്യയം തന്നെ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഉകാരം ലോപിക്കയും 'ടെ' യുടെ ധ്വനി മാറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നു മാത്രമേ അന്തരമുള്ളൂ. 'പിതാവ് പുത്രൻ സ്നേഹിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാണ്, ആരെയാണ്, സ്നേഹിക്കുന്നതെന്നു സുഗ്രഹമാവുകയില്ല. സ്നേഹപാത്രമാകുന്നതു പുത്രനാണെങ്കിൽ 'പുത്രനെ' എന്നു രൂപ ഭേദം വരുത്തി വേണം വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻ. പിതാവാണ് സ്നേഹവിഷയമെങ്കിൽ, ആ നാമത്തിലാണ് 'എ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ടത്.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു എന്തു മനസ്സിലാവുന്നു? നാമപദങ്ങൾക്കു ക്രിയകളോടും മറ്റു നാമങ്ങളോടും ഉള്ള ബന്ധങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ചില പ്രത്യയങ്ങൾ വേണമെന്നല്ലേ? ഇങ്ങനെ അന്യപദങ്ങളോടുള്ള സംബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കുവാൻ നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദമാണ്, വിഭക്തി. പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്താണ് വിഭക്തികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

2. ഭാഷയിൽ ഏഴു വിഭക്തികളുണ്ട്. കേവലം വസ്തുക്കളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന നാമരൂപങ്ങൾ ആണല്ലൊ ആഖ്യയായി വാക്യങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. അവയിൽ ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങൾ മാത്രമേ ചേർന്നിരിക്കയുള്ളൂ. ആ രൂപം നിർദ്ദേശികാവിഭക്തിയാണ്. അതിനു വേറെ പ്രത്യയം വേണ്ട. ഏഴു വിഭക്തികളും വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങളും സിദ്ധരൂപത്തോടുകൂടി താഴെ ചേർക്കാം.

വിഭക്തി	പ്രത്യയം	സിദ്ധരൂപം	
		ഏഃ വഃ	ബഃ വഃ
(1) നിർദ്ദേശിക	"	മല	മലകൾ
(2) പ്രതിഗ്രാഹിക	എ	മലയെ	മലകളെ
(3) സംയോജിക	ഒട്	മലയൊട്, മലയോട്	മലകളൊട്, മലകളോട്
(4) ഉദ്ദേശിക	ക്ക്	മലയ്ക്ക്	മലകൾക്ക്
(5) പ്രയോജിക	ആൽ	മലയാൽ	മലകളാൽ
(6) സംബന്ധിക	ഉടെ	മലയുടെ	മലകളുടെ
(7) ആധാരിക	ഇൽ, കൽ	മലയിൽ, മലയിങ്കൽ	മലകളിൽ

(മല + എ, മല + ഒട്, എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതിയും പ്രത്യയവും തമ്മിൽ ചേരുമ്പോൾ യകാരം ആഗമമായി വരുന്നു. അതിനാലാണ്, മലയെ, മലയൊട്, എന്നിങ്ങനെ രൂപം സിദ്ധിക്കുന്നത്. കൽപ്രത്യയത്തിനു മുൻപ് 'ഇൻ' ഇടനിലയായി വന്നിരിക്കുന്നു.)

3. നിർദ്ദേശികാരൂപത്തിലുള്ള നാമപദങ്ങൾ അകാരാന്തങ്ങളാണെങ്കിൽ, ആ അന്ത്യസ്വരം ലോപിപ്പിച്ച് 'എ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ സംബോധികാ വിഭക്തിയാവും. ക്രിയയോടോ നാമങ്ങളോടോ നേരിട്ടു സംബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതല്ല ഈ പ്രത്യയം. അതിനാലാണ് സംബോധികയെ ഒരു പ്രത്യേക വിഭക്തിയായി പരിഗണിക്കാത്തത്.

സംബോധികയുടെ പ്രത്യയം 'എ' ആണെങ്കിലും അത് എല്ലാ നാമങ്ങളിലും ചേരുകയില്ല. പദം ഉകാരത്തിലോ ഇകാരത്തിലോ ആണ് അവസാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അന്ത്യസ്വരം ദീർഘിപ്പിച്ചാൽ മതി. 'ദേവീ!' 'വേലൂ' മുതലായ സംബോധനാരൂപങ്ങൾ സുപരിചിതങ്ങളാണല്ലൊ. 'അൻ' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയം ചേർന്ന നാമങ്ങളുടെ സംബോധികാരൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്, പദാന്തവ്യഞ്ജനം ലോപിപ്പിച്ചിട്ടു സ്വരം വ്യത്യസ്തമായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സംബുദ്ധി 'മകനേ!' എന്നാണ്.

ഉദാ:-

നിർദ്ദേശിക	സംബോധിക
രാമൻ	രാമാ
കണ്ണൻ	കണ്ണാ
ദേവൻ	ദേവാ

(പദാന്ത്യനകാരം ലോപിപ്പിച്ച് അകാരം ദീർഘിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.)

4. പ്രയോജികാവിഭക്തിയുടെ പ്രത്യയം 'ആൽ' എന്നാണെന്ന് പഠിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആ അർത്ഥം കുറിക്കുന്നതിന് 'കൊണ്ട്' എന്നൊരു ദ്യോതകശബ്ദം പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. അതു നേരിട്ടു പ്രകൃതിയോടു ചേരുന്നില്ല. പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രത്യയമായ 'എ' ചേർത്തതിനുശേഷമാണ് 'കൊണ്ട്' എന്ന ദ്യോതകം ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത്. 'രാമനെക്കൊണ്ട്', 'അവളെക്കൊണ്ട്' ഇത്യാദി രൂപങ്ങൾ നോക്കുക. നപുംസകമാണെങ്കിൽ, 'എ' പ്രത്യയം കൂടാതെതന്നെ 'കൊണ്ട്' പ്രയോജികാർത്ഥത്തിൽ ചേർക്കാം. അതു നമ്മുടെ ഭാഷാശൈലിക്കു യോജിച്ചതാണ്. 'വടികൊണ്ട്', 'വാൾകൊണ്ട്', എന്നൊക്കെയാണു പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്; 'വടിയെക്കൊണ്ട്' 'വാളിനെക്കൊണ്ട്' എന്നു പറയുന്നതു ശൈലിക്ക് ഇണങ്ങാത്തതിനാൽ അനുചിതവും അസുന്ദരവും ആകുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ 'വൃക്ഷാൽ' എന്ന പഞ്ചമി വിഭക്തി രൂപത്തിനു 'വൃക്ഷത്തിൽ നിന്ന്' എന്നാണ് അർത്ഥം. ഈ പഞ്ചമിക്കു തുല്യമായി മലയാളത്തിൽ വിഭക്തിയില്ല. 'രാജാവിൽ', 'വൃക്ഷത്തിൽ', 'രാമനിൽ', ഇവയെല്ലാം ആധാരികാ രൂപങ്ങളല്ലേ? ആധാരികാ രൂപത്തോടുകൂടി 'നിന്ന്' എന്ന ദ്യോതക ശബ്ദം ചേർത്താണ് സംസ്കൃതപഞ്ചമിയുടെ അർത്ഥം നാം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. 'കൊണ്ട്', 'നിന്ന്', മുതലായവപോലെ വിഭക്തികളുടെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്ന ദ്യോതകശബ്ദങ്ങൾ 'ഗതി'കളാകുന്നു. 'അടിമുതൽ മുടിയോളം' എന്ന വാക്യഭാഗത്തിൽ അടി, മുടി, ഇവയോടുചേർന്നു നിൽക്കുന്ന 'മുതൽ', 'ഓളം', ഈ ദ്യോതകങ്ങൾ ഗതികളാണ്.

5. പ്രകൃതിക്കും പ്രത്യയത്തിനും ഇടയ്ക്കു രൂപസൗഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടി ചിലപ്പോൾ ചേർക്കേണ്ടിവരുന്ന 'ഇടനില'യെക്കുറിച്ചു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. നാമം വ്യഞ്ജനാന്തമാണെങ്കിൽ 'ഇൻ' എന്ന ഇടനില വന്നതിനുശേഷമേ സംബന്ധികാപ്രത്യയവും ഉദ്ദേശികാപ്രത്യയവും അതിനോടിണങ്ങുകയുള്ളൂ.

ഉദാഹരണം:-

	സംബന്ധിക
രാജാവ് + ഇൻ + ഉടെ	[രാജാവിനുടെ; രാജാവിന്റെ]
രാജാവ് + ഇൻ + ക്ക്	[രാജാവിന്, രാജാവിന്ന്]

('ഇൻ' എന്ന ഇടനിലയ്ക്കു ശേഷം വരുന്ന ഉദ്ദേശികാ പ്രത്യയത്തിലെ വ്യഞ്ജനം സന്ധിയിൽ ലോപിക്കും. ഉ് എന്ന സംവൃതോകാരം മാത്രമേ അവശേഷിക്കൂ. അങ്ങനെയാണ്, രാജാവിന് എന്ന രൂപം സിദ്ധിക്കുന്നത്. രാജാവിന്ന് എന്ന രൂപവും സാധുവാണ്.)

(i) 'അൻ' എന്ന പുല്ലിംഗപ്രത്യത്തിനുശേഷം ഈ 'ഇടനില' വരികയില്ല. ഉദാ:- രാമൻ + ക്ക് = രാമൻ + ഉ് = രാമന്, രാമന്ന്.

(ii) 'ഇൽ' എന്ന ആധികാരികാപ്രത്യയം ഈ ഇടനില കൂടാതെതന്നെയാണ് നാമരൂപത്തോടു ചേർക്കേണ്ടത്.

ഉദാ:-

നേതാവ് + ഇൽ = നേതാവിൽ
രാജാവ് + ഇൽ = രാജാവിൽ
ഉലക് + ഇൽ = ഉലകിൽ

(iii) പ്രതിഗ്രാഹിക, സംയോജിക, പ്രയോജിക, ഈ വിഭക്തികളുടെ പ്രത്യയം വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളായ നാമങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ 'ഇടനില' വരുന്നതു വൈകല്പികമാണ്. വരികയോ വരാതിരിക്കയോ ചെയ്യാമെന്നർത്ഥം.

ഉദാ:- നേതാവ്

പ്രതിഗ്രാഹിക

നേതാവ് + എ = നേതാവെ
നേതാവ് + ഇൻ + എ = നേതാവിനെ

സംയോജിക

നേതാവ് + ഒട് = നേതാവൊട്, നേതാവോട്
നേതാവ് + ഇൻ + ഒട് = നേതാവിനൊട്, നേതാവിനോട്

പ്രയോജിക

നേതാവ് + ആൽ = നേതാവാൽ
നേതാവ് + ഇൻ + ആൽ = നേതാവിനാൽ

6.(i) ആധാരികയ്ക്കു 'കൽ' എന്ന പ്രത്യയം ഏകവചനത്തിൽ മാത്രമേ വരികയുള്ളൂ. 'അൻ' പ്രത്യയാന്തമല്ലാത്ത ചേതനനാമങ്ങളോടു 'കൽ' പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ 'ഇൻ' എന്ന ഇടനില വേണം.

ഉദാ:- സീത + ഇൻ + കൽ = സീതയിങ്കൽ.

(ദേവിയിങ്കൽ, മുനിയിങ്കൽ, ഗുരുവിങ്കൽ മുതലായ രൂപങ്ങളും ഉദാഹരിക്കാവുന്നവയാണ്.)

(ii) അചേതന നാമങ്ങളോടു 'കൽ' നേരെ ചേരുമ്പോൾ ആ പ്രത്യയത്തിനു ദ്വിത്വം വരുന്നു.

ഉദാ:-

തല + കൽ = തലയ്ക്കൽ. (യകാരം സന്ധികാര്യത്താൽ വരുന്ന ആഗമമാണ്.)
നട + കൽ = നടയ്ക്കൽ.
പടി + കൽ = പടിയ്ക്കൽ.

(ഇൽ, കൽ, ഈ പ്രത്യയങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു തത്ത്വമുണ്ട്. പടിയിൽ, പടിയ്ക്കൽ, ഈ രണ്ടു രൂപങ്ങളുടേയും അർത്ഥത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ അന്തരം കാണാം. ആദ്യത്തേതിനു പടിയുടെ മീതെയെന്നും രണ്ടാമത്തേതിനു പടിയുടെ അടുത്ത് എന്നുമാണ് അർത്ഥം. തലയിൽ നിൽക്കുന്നു; തലയ്ക്കൽ നില്ക്കുന്നു, ഇവയുടെ അർത്ഥത്തിൽ ഈ വ്യത്യാസം കാണാം.

എന്നാൽ ഈ അർത്ഥവിശേഷം വിവക്ഷിക്കാതെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളും സുലഭമാകുന്നു.)

7. കാലത്ത്, സമയത്ത്, നിലാവത്ത് മുതലായ രൂപങ്ങൾ ആധാരികയുടെ തന്നെ അർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. 'ഇൽ' എന്ന പ്രത്യയം ഇവയിൽ ഇല്ലെന്നേയുള്ളൂ. ഈ മാതിരിയുള്ള പദങ്ങൾ 'ആധാരികാഭാസ'ങ്ങളാണ്. മുറ്റത്ത്, വെയിലത്ത്, നിലത്ത് മുതലായ പദങ്ങളും ഈ വിഭക്ത്യാഭാസത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളത്രെ. മുകളിലേയ്ക്ക്, താഴേയ്ക്ക് ഇത്യാദി രൂപങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശികാപ്രത്യയമായ 'ക്ക്' ചേരുന്നുണ്ടെങ്കിലും കേവലം ആ വിഭക്തിയുടെ അർത്ഥമല്ല അവയ്ക്കുള്ളത്. 'ഞാൻ മുകളിലേയ്ക്കു നോക്കി', 'താഴേയ്ക്കു ചാടി' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിൽനിന്ന് ഈ വിശേഷം ഗ്രഹിക്കാം. ആധാരികയുടെ അർത്ഥംകൂടി ഇവയിൽ കലർന്നിരിക്കുന്നു. ഇവ 'ഉദ്ദേശികാഭാസ'ങ്ങൾ ആണ്.

വേറെ ഉദാഹരണം:

(i) രാജാവ് നഗരത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോയി. ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പരിജനങ്ങളെ അയച്ചില്ല.

(ii) പുഴയിലേയ്ക്കു ചാടിയ മനുഷ്യൻ അടിയിലേയ്ക്കു താണുപോയി. പിന്നെ മുകളിലേയ്ക്കു വരികയുണ്ടായില്ല. ജനങ്ങൾ കരയിലേയ്ക്ക് ഓടി. ആറ്റിലേയ്ക്കു സസംഭ്രമം നോക്കിനിന്നു.

അഭ്യാസം റന്ന

(i) വിഭക്തി, വചനം, ലിംഗം, ഇവയെ കുറിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ഏതു ക്രമത്തിലാണ് പ്രകൃതികളിൽ ചേരുന്നതെന്ന് സോദാഹരണം വിവരിക്കുക.

(ii) സംബോധികയെ പ്രത്യേകമൊരു വിഭക്തിയായി ഗണിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

(iii) രാജാവ്, രാമൻ, തല, മുനി, ഈ നാമങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശികാരൂപവും സംബന്ധികാരൂപവും എഴുതുക.

(iv) തലയ്ക്കൽ, തലയിൽ; കാൽക്കൽ, കാലിൽ; ഈ ആധാരികാരൂപങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളിലുള്ള അന്തരം വിശദമാക്കുക.

(v) ഗതികൾ വിഭക്ത്യർത്ഥം പരിഷ്കരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു സോദാഹരണം വിവരിക്കുക.

(vi) ഞാൻ, നീ, ഈ സർവ്വനാമങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശികാരൂപമെഴുതുക.

(vii) സംബോധികാരൂപമെഴുതുക:-

ഈശ്വരൻ, ദേവി, നാണു, അമ്മ, അനുജത്തി, രമ, മരം, വേലു, കുഞ്ഞ്.

— 15 —

അക്ഷരമാല

൧. വർണ്ണം, അക്ഷരം, ലിപി

1. അവിഭാജ്യമായ ധ്വനിയാണല്ലൊ, വർണ്ണം. ചില വർണ്ണങ്ങൾ അന്യവർണ്ണങ്ങളുടെ യോഗം കൂടാതെ സ്ഫുടമായി ഉച്ചരിക്കാവുന്നവയാണ്; ശ്വാസം അനുവദിക്കുന്നിടത്തോളം നീട്ടുകയും ചെയ്യാം. അ, ആ, ഇ, ഈ, ഉ, ഊ, ഋ, ൠ, ഌ, ൡ, എ, ഏ, ഐ, ഒ, ഓ, ഔ ഈ പതിനാറു വർണ്ണങ്ങൾ ഈ ഇനത്തിൽ പെടുന്നു. ഇവയാണ്, സ്വരങ്ങൾ. മറ്റു വർണ്ണങ്ങൾ സ്വരസഹായം കൂടാതെ സ്ഫുടമാവുകയില്ല; അവയ്ക്കു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ എന്നു പേരാണ്.

ക്,	ഖ്,	ഗ്,	ഘ്,	ങ്,
ച്,	ഛ്,	ജ്,	ഝ്,	ഞ്,
ട്,	ഠ്,	ഡ്,	ഢ്,	ണ്,
ത്,	ഥ്,	ദ്,	ധ്,	ന്,
പ്,	ഫ്,	ബ്,	ഭ്,	മ്,
	യ്,	ര്,	ല്,	വ്,
	ശ്,	ഷ്,	സ്,	ഹ്,
	ള്,	ഴ്,	റ്,	ഩ്

ഇവയാണ്, ഈ വിഭാഗത്തിൽ ചേരുന്ന വർണ്ണങ്ങൾ. സ്വരങ്ങളും സ്വരങ്ങളോടു ചേർന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളും അക്ഷരങ്ങളാകുന്നു. കേവല വ്യഞ്ജനങ്ങൾ അക്ഷരങ്ങളല്ല; വർണ്ണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ മുകളിൽ 'മീത്തൽ' ഇട്ടിരിക്കുന്നത് അവയോടു സ്വരങ്ങൾ ചേർന്നിട്ടില്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ആണ്. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു വർണ്ണമാലയല്ല, അക്ഷരമാലയാണ്, ഉള്ളത്.

2. വർണ്ണങ്ങളും അക്ഷരങ്ങളും ധ്വനികളാണല്ലൊ. അവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന രേഖകളാണ്, ലിപികൾ. ക—ഈ ലിപിസങ്കേതം കാണുമ്പോൾ നമുക്ക് ഒരു ധ്വനി ഓർമ്മ വരുന്നില്ലേ? എല്ലാ ധ്വനികളും ഇങ്ങനെ എഴുതിക്കാണിക്കുക സുഖകരമല്ല. എങ്കിലും സംസ്കൃതത്തിലേയും മലയാളത്തിലേയും വർണ്ണങ്ങളോ അക്ഷരങ്ങളോ കുറിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിടത്തോളം ലിപികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിലുണ്ട്. 'ജ' എന്ന ധ്വനിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന രേഖാസങ്കേതം, ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ 'രാചാവ്' എന്നാണ് എഴുതിപ്പോന്നിരുന്നത്. ഇന്നു നമുക്ക് ഉച്ചരിക്കുന്ന വർണ്ണങ്ങളെല്ലാം തന്നെ എഴുതിക്കാണിക്കാൻ കഴിയും. 'ന' പദത്തിന്റെ ആദിയിൽ വരുമ്പോളുച്ചരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല മറ്റു സ്ഥാനങ്ങളിൽ വരുമ്പോൾ ഉച്ചരിക്കേണ്ടത്. 'നഗരം', 'നാമം', 'നില', 'നീലം', 'നുകം', 'നൂല്' ഈ പദങ്ങളിലും ആന, അനാരോഗ്യം, ഇനി മുതലായ പദങ്ങളിലും ആ ലിപി ഒരേ ധ്വനിയല്ല കുറിക്കുന്നതെന്ന് അറിയാമല്ലൊ. ഈ ഒരു ലിപി സ്ഥാനഭേദം അനുസരിച്ച് രണ്ടു ധ്വനിയെ കുറിക്കുന്നുവെന്നു സാരം. ഇതുപോലെ തന്നെ റകാരം ഇരട്ടിക്കുമ്പോൾ, അത് മറ്റൊരു ധ്വനിയെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നും ധരിക്കണം.

ഉദാ:- കറ, കറ്റ; മുറം, മുറ്റം

൨. സ്വരം, വ്യഞ്ജനം

3. നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങളെ സ്വരമെന്നും വ്യഞ്ജനമെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കാമെന്നു വെളിപ്പെട്ടുവല്ലൊ. സ്വരങ്ങളും സ്വരം ചേർന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളും ആണ് താഴെ എഴുതുന്നത്.

സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ

(i) അ, ഇ, ഉ, ഋ, ഌ, എ, ഒ,
(ii) ആ, ഈ, ഊ, ൠ, ൡ, ഏ, ഓ, ഐ, ഔ.

(മുകളിലെ വരിയിൽ ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങൾ മാത്രം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവ ദീർഘങ്ങളാണ്. ഹ്രസ്വസ്വരത്തിന് ഒരു മാത്ര, ദീർഘസ്വരത്തിന് രണ്ടു മാത്ര, എന്നാണ് നിയമം.)

വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ

(i)	ക, ഖ, ഗ, ഘ, ങ,	- ക വർഗ്ഗം
(ii)	ച, ഛ, ജ, ഝ, ഞ,	- ച വർഗ്ഗം
(iii)	ട, ഠ, ഡ, ഢ, ണ,	- ട വർഗ്ഗം
(iv)	ത, ഥ, ദ, ധ, ന,	- ത വർഗ്ഗം
(v)	പ, ഫ, ബ, ഭ, മ,	- പ വർഗ്ഗം

(ആദ്യത്തെ ഇരുപത്തഞ്ചു വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ഇങ്ങനെ അഞ്ചു വർഗ്ഗമായി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ എന്നു പേരുണ്ട്.)

(vi)	യ, ര, ല, വ,	- മധ്യമങ്ങൾ
(vii)	ശ, ഷ, സ,	- ഊഷ്മാവ്
(viii)	ഹ,	- ഘോഷി
(ix)	ള, ഴ, റ,	- ദ്രാവിഡമധ്യമം

4. ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലേയും ആദ്യത്തെ അക്ഷരം ഖരം; രണ്ടാമത്തേത്, അതിഖരം; മൂന്നാമത്തേത്, മൃദു; നാലാമത്തേത്, ഘോഷം; അഞ്ചാമത്തേത്, അനുനാസികം. ഈ വിഭജനവും സന്ധികാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ, അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

(i)	ഖരം	- ക, ച, ട, ത, പ
(ii)	അതിഖരം	- ഖ, ഛ, ഠ, ഥ, ഫ
(iii)	മൃദു	- ഗ, ജ, ഡ, ദ, ബ
(iv)	ഘോഷം	- ഘ, ഝ, ഢ, ധ, ഭ
(v)	അനുനാസികം	- ങ, ഞ, ണ, ന, മ

5. മരം, വനം, മുതലായ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ കേൾക്കുന്ന ധ്വനി അനുസ്വാരമാണ്. അന്തഃകരണം, ദുഃഖം, ഇവയിൽ അന്തഃ, ദുഃ, ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ അവസാനത്തിലുള്ള ധ്വനി വിസർഗ്ഗമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു ഭാഷയിലേയ്ക്കു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ചില പദങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഈ ധ്വനിവിശേഷം ഉള്ളൂ. തനി മലയാളത്തിൽ വിസർഗ്ഗമില്ല.

6. വേലു, വേല്; താണു, താണ്; ഈ ശബ്ദങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ തുറന്ന് ഉച്ചരിക്കുന്നതും സംവരണം ചെയ്തുച്ചരിക്കുന്നതുമായ ഉകാരങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാവും. ആദ്യത്തേതു വിവൃതവും രണ്ടാമത്തേതു സംവൃതവും ആകുന്നു.

വേറെ ഉദാഹരണം:-

വിവൃതോകാരം	സംവൃതോകാരം
നിന്നു	നിന്ന്
കണ്ടു	കണ്ട്
ആളുകൾ	ആള്
കുണുകൾ	കുണ്

(ഉകാരത്തിന്റെ മുകളിൽ 'ചന്ദ്രക്കല' എന്ന ലിപി ചേർത്തു കണ്ടാൽ അതു സംവൃതമായിട്ടാണ്, ഉച്ചരിക്കേണ്ടതെന്നു ഗ്രഹിക്കാം. വാക്യത്തിന്റെ അവസാനത്തിലോ സ്വരത്തിനു മുൻപിലോ സംവൃതോകാരാന്തമായ പദം വന്നാൽ മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കല ഇടാതിരിക്കരുത്.)

ഉദാ:-

1. വ്യാകരണം, ഭാഷയുടെ ശാസ്ത്രമാണ്.
2. എനിക്ക് അലങ്കാരഭ്രമം ഇല്ല.

അല്പവിരാമമുള്ള വാക്യഭാഗം സംവൃതോകാരാന്തമാണെങ്കിൽ, അവിടേയും മുകളിൽ ഈ ചിഹ്നം ചേർക്കുന്നതു സമുചിതമാകുന്നു.

ഉദാ:-
ഞാൻ പാഠശാലയിൽചെന്ന്, രാമൻ എടുക്കാൻ മറന്നുപോയ പുസ്തകം എടുത്തുകൊണ്ടുവരാം.

7. 'മ' എന്ന അക്ഷരം ഉച്ചരിച്ചുനോക്കു. ചുണ്ടിന്റെ സഹായം കൂടാതെ ആ ധ്വനി പുറപ്പെടുവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. 'ത' കാരം ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ രസനാഗ്രം ദന്തത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഗ്രഹിക്കാം. ഇങ്ങനെ ഓരോ വർണ്ണം ഉച്ചരിക്കുവാൻ കണ്ഠം, ദന്തം, ഓഷ്ഠം, മുതലായ അവയവങ്ങളിൽ ചിലത് അധികം ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, ആ അവയവങ്ങളെ ആ അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങളെന്നു ഗണിക്കുന്നു. സ്ഥാനഭേദം അനുസരിച്ച് സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള വിഭാഗവും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം.

കണ്ഠ്യം	- അ, ആ, ക വർഗ്ഗം, ഹ.
താലവ്യം	- ഇ, ഈ, ച വർഗ്ഗം, യ, ശ.
ഓഷ്ഠ്യം	- ഉ, ഊ, പ വർഗ്ഗം, വ.
മൂർദ്ധന്യം	- ഋ, ട വർഗ്ഗം, ര, ഷ, ള, ഴ, റ.
ദന്ത്യം	- ഌ, ത വർഗ്ഗം, ല, സ.
കണ്ഠ്യതാലവ്യം	- എ, ഏ, ഐ.
കണ്ഠോഷ്ഠ്യം	- ഒ, ഓ, ഔ.

8. അകാരം കണ്ഠ്യമാണെങ്കിലും, ഭാഷയിൽ അതിന്റെ ഉച്ചാരണം ഉദാസീനതകൊണ്ടും മറ്റും എകാരച്ഛായ കലർന്നതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ദുഷിച്ച അകാരം താലവ്യമാകുന്നു. ശുദ്ധകണ്ഠ്യമായ 'അ' കാരം പദാന്തത്തിൽ വളരെ ദുർലഭമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. എങ്ങനെയാണ്, താലവ്യാകാരം തിരിച്ചറിയുന്നത്? സന്ധിചെയ്യുമ്പോൾ യകാരം കൂടിവരുന്നത് താലവ്യാകാരമാണ് എന്നു ഗ്രഹിക്കുക മാത്രമേ അദ്ധ്യേതാക്കൾ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ.

താലവ്യാകാരം:-	ശുദ്ധാകാരം:-
മറയ്ക്കുന്നു	മറക്കുന്നു
ഉടയ്ക്കുന്നു	ഉടക്കുന്നു
തിളയ്ക്കുന്നു	തിളക്കുന്നു

തല, അമ്മ, ആശ, മുതലായ പദങ്ങളുടെ അന്ത്യസ്വരമായ അകാരം താലവ്യമാണെന്ന്, ഒരു സ്വരം പിന്നാലെ വരുമ്പോൾ സന്ധിയിൽ വരുന്ന യകാരം വ്യക്തമാക്കും.

തല + ഇൽ = തലയിൽ.
അമ്മ + ഉടെ = അമ്മയുടെ.
ആശ + ഇല്ല = ആശയില്ല.

9. ഗ, ജ, ഡ, ദ, ബ, യ, ര,ല, ഈ ശിഥില വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ പദത്തിന്റെ ആദിയിൽ വരുമ്പോൾ ഏകാരച്ഛായ കലർന്ന അകാരമാണ് നാം ഉച്ചരിക്കുന്നത്. ഗജം, ജയം, ദയ, ബന്ധു എന്നൊക്കെയാണ് എഴുതുന്നതെങ്കിലും, നാം വായിക്കുന്നത് ഗെജം, ജെയം, ദെയ, ബെന്ധു, എന്നിങ്ങനെയാണ്. അകാരം ദുഷിച്ചു താലവ്യമായിപ്പോയതുകൊണ്ടാണ്, ഉച്ചാരണത്തിൽ ഈ മാറ്റം വന്നത് എന്നോർമ്മിക്കണം.

10. സ്വരസഹായം കൂടാതെ ഉച്ചരിക്കാവുന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളുണ്ട്. അവ അക്ഷരങ്ങളല്ല; വർണ്ണങ്ങളാണ്. വൻ, കൺ, വാൾ, മലർ, മുതൽ, ഈ ശബ്ദങ്ങളിലെ, ൻ, ൺ, ൾ, ർ, ൽ ഇവ ചില്ലുകളാകുന്നു.

അഭ്യാസം ൧൫

1. വർണ്ണവും അക്ഷരവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം സോദാഹരണം വെളിപ്പെടുത്തുക.
2. സ്വരം, വ്യഞ്ജനം, ഈ വിഭജനത്തിനുള്ള ഉപാധി സ്പഷ്ടമാക്കുക.
3. സംവൃതോകാരം എന്നാലെന്ത്? എങ്ങനെ അത് എഴുതിക്കാണിക്കാം.
4. സംവൃതോകാരചിഹ്നം വേണ്ട സ്ഥലത്തു മാത്രം ചേർക്കുക.

   എനിക്കു നിങ്ങളെ കാണണമെന്നു എത്രനാളായി ആഗ്രഹം തുടങ്ങിയിട്ടു! ഇന്നു കണ്ടുമുട്ടിയതു വലിയ ഭാഗ്യമായെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. എന്താണു, എവിടെന്നാണു, എപ്പോഴാണു.
5. എഴുതുക:-

   ക വർഗ്ഗത്തിലെ മൃദു. ച വർഗ്ഗത്തിലെ ഘോഷം. ട വർഗ്ഗത്തിലെ അതിഖരം. എല്ലാ വർഗ്ഗത്തിലേയും അനുനാസികങ്ങൾ.
6. താഴെ തരുന്ന പദങ്ങളിൽ എത്ര വർണ്ണങ്ങളുണ്ട്? എത്ര അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്?

   മലയാളത്തിൽ; താമരപ്പൂവ്; ഇലഞ്ഞിക്കൊമ്പ്.
7. ചില്ലുകൾക്കും മറ്റു വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും തമ്മിലെന്താണന്തരം?
8. താലവ്യമായ അകാരം ഭാഷയിലുണ്ടെന്ന് എങ്ങനെ അറിയാം?

(തുടരും...)

(ഭാഷാ ദീപിക ഭാഗം I)
(ഭാഷാ ദീപിക ഭാഗം II)

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്തനായ കവിയും ഉപന്യാസകാരനും സർവ്വകലാശാല അദ്ധ്യാപകനുമായിരുന്ന ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് 1901 ജൂൺ 3-ന് നെല്ലിക്കാമ്പള്ളി വാര്യത്ത് ശങ്കരവാര്യരുടേയും വടക്കിനി മാരാത്ത് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി മാരാസ്യാരുടേയും മകനായി എറണാകുളം ജില്ലയിലെ കാലടിക്കടുത്തുള്ള നായത്തോട് എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ചു. 17-ാം വയസ്സിൽ ഹെഡ് മാസ്റ്ററായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1937-ൽ എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1956-ൽ അദ്ധ്യാപക ജോലിയിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിഡന്റ്, കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗം, രാജ്യസഭാംഗം എന്നീ നിലകളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. 1978 ഫെബ്രുവരി 2-ന് അന്തരിച്ചു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ടു വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.